

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 238.568 van 20 juni 2017
in de zaak A. 217.824/XIV-36.823**

- In zake : 1. XXX
 2. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Sylvie Sarolea
 kantoor houdend te 1400 Nijvel
 rue des Brasseurs 30
 bij wie woonplaats wordt gekozen
- tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 destaatssecretaris voor Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Carmenta Decordier
 kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
 Harlekijnstraat 9
 bij wie woonplaats wordt gekozen
-

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 11 december 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 156.465 van 16 november 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 11.718 van 8 januari 2016.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeksters hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 januari 2017 en waarna de zaak werd voortgezet op de terechtzitting van 22 februari 2017.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pauline Delgrange, die *loco* advocaat Sylvie Sarolea verschijnt voor de verzoeksters, en advocaat Laurent Bracke, die *loco* advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Eerste verzoekster dient op 18 juli 2014 een aanvraag in voor gezinshereniging als moeder van een Belgisch minderjarig kind, tweede verzoekster.

Met een brief van 2 september 2014 deelt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie aan de verzoeksters mee dat het kind is geregistreerd met Burkinese nationaliteit en dat de aanvraag daarom niet verder wordt behandeld.

De verzoeksters beschouwen deze brief als een administratieve beslissing waartegen zij op 22 september 2014 een beroep tot nietigverklaring instellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 16 november 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring omdat de brief van 2 september 2014 geen uitvoerbare beslissing zou zijn. Dit is het bestreden arrest.

IV. Ontvankelijkheid van het cassatieberoep - belang

Vooraf

4. Met een brief van 11 januari 2017 deelt de verwerende partij aan de Raad van State mee dat tweede verzoekster pas op 14 oktober 2016 de Belgische nationaliteit heeft verworven, zodat de verwerende partij in de brief van 2 september 2014 terecht is uitgegaan van de Burkinese nationaliteit van tweede verzoekster. Verder heeft eerste verzoekster op 8 november 2016 een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van haar (inmiddels) Belgisch minderjarig kind. Het komt de verwerende partij voor dat de verzoeksters geen actueel belang meer kunnen laten gelden bij het cassatieberoep “nu de gebeurlijke vernietiging van het bestreden arrest sowieso niet zal kunnen leiden tot de behandeling van de vorige aanvraag tot gezinshereniging en ondertussen een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in ontvangst werd genomen”.

Ter terechtzitting van 25 januari 2017 is de zaak in voortzetting gesteld op 22 februari 2017 om de verzoeksters toe te laten standpunt in te nemen betreffende hun actueel belang bij het cassatieberoep.

Standpunt van de verzoeksters

5. De verzoeksters laten in een brief van hun raadsman van 14 februari 2017 gelden dat hun belang bij en de ontvankelijkheid van het

cassatieberoep niet worden aangetast door de nieuwe elementen. Ingevolge de declaratieve werking van de erkenning met terugwerkende kracht tot aan de geboorte, wordt het kind (tweede verzoekster) juridisch beschouwd als Belg vanaf de geboorte.

De aanvraag van 18 juli 2014 op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) en de erkenning van het recht op verblijf op basis van deze wetsbepaling hebben volgens de verzoeksters een declaratieve werking waardoor het recht wordt geacht te hebben bestaan vanaf de aanvraag. De aanvraag van 18 juli 2014 kan dus nog worden behandeld. De verzoeksters stellen dat het belang bij de behandeling van die aanvraag blijft bestaan omdat daardoor de termijnen worden bepaald voor intrekking van het verblijfsrecht, voor het verkrijgen van een duurzaam recht op verblijf en om Belg te worden.

Beoordeling

6. Eerste verzoekster heeft op 18 juli 2014 een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van haar minderjarig kind, tweede verzoekster, van voorgehouden Belgische nationaliteit.

De verwerende partij heeft in een brief van 2 september 2014 echter vastgesteld dat geen gevolg wordt gegeven aan de aanvraag omdat tweede verzoekster van Burkinese nationaliteit bleek te zijn.

Uit de door de verwerende partij overgelegde stukken blijkt dat tweede verzoekster pas op 14 oktober 2016 werd erkend door haar vader, van Belgische nationaliteit. De verzoeksters betwisten dit gegeven niet.

Anders dan de verzoeksters voorhouden, volgt uit de erkenning op 14 oktober 2016 geenszins dat tweede verzoekster met terugwerkende kracht

als Belg moet worden beschouwd. Artikel 2 van het Wetboek van de Belgische nationaliteit bepaalt immers dat “toekenning, verkrijging, verlies en herkrijging van de Belgische nationaliteit, uit welke oorzaak ook, [...] alleen gevolg [hebben] voor de toekomst”. Al werkt de erkenning retroactief voor wat betreft de afstamming van het erkende kind, er kunnen niet retroactief rechten uit worden geput wat de nationaliteit betreft.

Hieruit volgt dat na een gebeurlijke cassatie van het bestreden arrest, en daargelaten de vraag of de brief van de verwerende partij van 2 september 2014 al dan niet een aanvechtbare bestuurshandeling vormt, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel zou kunnen vaststellen dat de verwerende partij in die brief van 2 september 2014 op wettige wijze heeft vastgesteld dat tweede verzoekster op dat ogenblik de Burkinese nationaliteit had zodat de aanvraag tot gezinshereniging niet kon worden ingewilligd.

De verzoeksters kunnen derhalve geen actueel belang laten gelden bij het cassatieberoep.

7. Het cassatieberoep is niet-ontvankelijk.

V. Begroting van de rechtsplegingsvergoeding

8. De verwerende partij vraagt de rechtsplegingsvergoeding te begroten op 700 euro ten laste van de verzoeksters.

9. Wat betreft de begroting van de omvang van de rechtsplegingsvergoeding, bepaalt artikel 30/1, § 2, van de gecoördineerdewetten op de Raad van State:

“§ 2. De afdeling bestuursrechtspraak kan, bij met bijzondere redenen omkledebeslissing, de vergoeding verlagen of verhogen, zonder echter de door de Koningvoorzienne maximale en minimale bedragen te overschrijden. In haar beoordelinghoudt ze rekening met:

1° de financiële draagkracht van de in het ongelijk gestelde partij, om het bedrag van de vergoeding te verlagen;

2° de complexiteit van de zaak;

3° de kennelijk onredelijke aard van de situatie.

Indien de in het ongelijk gestelde partij juridische tweedelijsbijstand geniet, wordt de rechtsplegingsvergoeding vastgelegd op het door de Koning bepaalde minimale bedrag, behalve in geval van een kennelijk onredelijke situatie. Wat dit betreft, omkleedt de afdeling bestuursrechtspraak haar beslissing tot vermindering of verhoging met bijzondere redenen.

[...]"

Te dezen genietende verzoeksters juridische tweedelijsbijstand. De rechtsplegingsvergoeding ten laste van de verzoeksters als in het ongelijk gestelde partij dient derhalve op grond van artikel 30/1, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State te worden herleid tot het bedrag van 140 euro. De verwerende partij toont geen "kennelijk onredelijke situatie" aan die het verantwoordt van dat minimum af te wijken.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoeksters worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 400 euro, elk voor de helft, en een rechtsplegingsvergoeding van 140 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twintig juni tweeduizend zeventien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques